ŽABAC-KRALJEVIĆ

ŽABAC - KRALJEVIĆ

U davno doba, kad su ljudi vjerovali da se želje ostvaruju, živio je jedan kralj, čije sve kćeri bijahu lijepe. Ali najmlađa je bila i najljepša.
U blizini dvorca prostirala se velika tamna šuma i u šumi pod lipom izvor. Kad je dan bio jako vruć, otišla bi najmlađa kraljeva kći u šumu i sjela na rub hladnog izvora. Da joj ne bude dosadno, uzela bi zlatnu kuglu, bacala je u visinu

i opet je lovila. To je bila najdraža njezina igračka. No jednom se dogodilo da zlatna kugla nije pala u njenu ruku nego se otkotrljala u izvor. Izvor je bio tako dubok da mu se nije vidjelo dno. Tada je kraljevna počela plakati i nije se nikako mogla utješiti. Dok je tako tugovala, netko je zovne: »Što ti je, kraljeva kćeri? Ti plačeš tako da bi se i kamen smekšao!« Pogledala je oko sebe i ugledala žapca čija je debela

ružna glava izvirivala iz vode. »Ah, to si ti, stara vodena rugobo«, rekla je. »Plačem za svojom zlatnom lopticom koja mi je pala u izvor.« »Ne plači više«, odgovorio je žabac, »ja ti mogu pomoći. Ali što ćeš mi dati ako ti donesem tvoju igračku?« »Sve, što hoćeš!« odgovorila je kraljevna. »Želim da ti budem drag i da me uzmeš za druga. Daj mi jesti iz svog zlatnog tanjurića, dopusti da sjedim za stolićem kraj tebe, da pijem iz tvog peharčića i spavam u tvom krevetiću.

Ako mi sve to obećaš, donijet ću ti zlatnu lopticu.«
»Ah, da«, obećala je kraljevna, ali je u sebi mislila: Što će taj odvratni žabac učiniti ako ne održim obećanje?
Tada je žabac iznio zlatnu loptu i zakotrljao je kraljevni pred noge.
Kraljeva kći je uzme i otrči s njom.
»Čekaj, čekaj!« vikao je žabac, »ja ne mogu trčati tako brzo kao ti!«
Ali kraljeva kći nije ga htjela čuti i otrčala je kući, jer je kraljevska obitelj upravo sjedila za

stolom. Kad je pojela prvi zalogaj sa svog zlatnog tanjurića, uspelo se hop-hop, hop--hop, nešto uz mramorne stepenice. Pokucalo je na vrata i viknulo:
»Kraljeva kćeri najmlađa, otvori mi!«
Kraljevna je došla do vrata i ugledala žapca. Izbacila ga je odmah. Bojala se što će otac reći. Uhvatila ju je prava tjeskoba.

»Zašto si tako preplašena?« pitao je kralj. Tad mu je kraljevna ispričala što je doživjela. Kad je završila, kralj je ozbiljna lica rekao: »Što si obećala, moraš i održati. Idi, otvori žapcu vrata!« Kraljevna je otvorila vrata. Žabac je skočio preko praga i zahtijevao: »Digni me k sebi!« Smjestio se na stol i počeo jesti iz zlatnog tanjurića, tako da je kraljevni stao zalogaj u grlu. Na kraju reče žabac: »Sad sam sit i umoran.

Odnesi me u svoju sobicu. Polegni me u svoj svileni krevetić. Tamo ćemo spavati.« Kraljeva kći je počela plakati, ali kralj je rekao odlučno: »Onoga tko ti je pomogao u nevolji, toga poslije nemoj prezirati!« Teška srca kraljevna je žapca odnijela u svoju odaju. Ali kad je žabac tražio da ga digne u krevet, tresnula je njime ljutito o zid. No što je sa zida palo, nije više bilo nalik na žabu, nego je to bio kraljević lijepih, prijateljskih očiju.

Tako ga je kraljevna oslobodila zle čarolije. Kraljević je po želji starog kralja postao drug i suprug njegove kćeri. Nakon vjenčanja otišli su oboje u njegovu kraljevinu.
Tog jutra, kad su namjeravali otići, stigla je kočija u koju je bilo upregnuto šest bijelih konja. Imali su ružičaste perjanice i zlatne uzde. Straga je stajao sluga mladog kralja, po imenu vjerni Hinko.

Da Hinku ne bi srce puklo od boli kad je kraljević bio pretvoren u žapca, dao ga je okovati sa tri željezna obruča. Kad su prešli jedan dio puta, čuo je kraljević prasak, kao da je nešto puklo. Okrenuo se i rekao: »Hinko, kola pucaju!« »To je puknuo jedan obruč s moga srca«, odgovorio je vjerni Hinko. I još je dva puta odjeknulo dok su pucali obruči sa srca vjernog Hinka, od radosti što je njegov gospodar sada spašen i sretan.

PRIREDILA: NADA IVELJIĆ
IZDANJE: IZDAVAČKO I ŠTAMPARSKO PODUZEĆE »NAŠA DJECA«
OOUR IZDAVAČKA DJELATNOST, ZAGREB
GLAVNI UREDNIK: JOŽA SKOK
NAKLADA: 8.000 PRIMJERAKA
TISAK: PESTALOZZI-VERLAG, ERLANGEN 1980

Na osnovi mišljenja Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SR Hrvatske, broj 3443/1-1972, od 2. kolovoza 1972. godine, ne plaća se porez na promet.